

דף נג.

עין משפט ה.

יו"ד סימן קנא סעיף ד

ה. ו. מקום שנהגו שלא למכור בהמה דקה לעכו"ם אין מוכרין^ג. ובהמה גסה אין מוכרין להם, ו^ה גם לא לישראל החשוד שימכור להם אותה, אם לא ע"י מתווך^ז ישראל או שידוע שהעכו"ם קונה אותה לשחיטה, והיום נהגו היתר^ח בכל.

עין משפט ז.

או"ח סימן תעו סעיף א

א. א. מקום שנהגו לאכול צלי בליל פסח אוכלים, ומקום שלא נהגו אין אוכלים גזירה שמא יאמרו בשר פסח הוא^ז.

א. ב. בכל מקום אסור לאכול שה^ק צלוי כולו כאחד בליל פסח, משום שנראה כאוכל קדשים בחוץ, ואם היה חתוך או חסר בו אבר^ר הרי

ג. ממשנה דף י"ד, כגון במקום שחשודין על הרביעה. ש"ך והוא מגמ' ודלא כהעט"ז שכתב טעם אחר. שם בש"ך ס"ק ט'.

ס. גזירה מכירה אטו שאלה, ובשאלה או שכירות אסור לפי שהעכו"ם עושה מלאכה בשבת בבהמתו של ישראל שהוא מצווה עליה בשביתתה שנאמר "לא תעשה מלאכה וכו' וכל בהמתך", או מטעם אחר של איסור מחמר. ש"ך ס"ק י'.

ע. שאז אין איסור של שביתת בהמתו או איסור מחמר דאין זו בהמתו. ש"ך ס"ק י"א.

פ. דאין דרכו להשאיל או להשכיר לעכו"ם, מ"מ בשאלה או שכירות לגוי בבהמה גסה יש למחות ביד הנוהגים היתר, ועיין באו"ח סי' רמ"ו. וכל זה בבהמה טמאה אבל בטהורה י"ל דלשחיטה לקחה, וכמ"ש רש"י.

צ. ממשנה פסחים נ"ג. ומקום שנהגו שלא לאכול צלי גם בליל ט"ו באייר אסור לאכול צלי וטעם אחד להם, ובאשכנז נהגו שלא לאכול צלי. כה"ח אות א'.

גם במקום שנהגו לאכול הצלי שמניחים בקערה אין אוכלים אותו בלילה. כה"ח אות ג'. גם במקום שנהגו שלא לאכול י"א דוקא בלילות ולא ביום, ויש נהגו גם ביום וגם בלילה בב' ימים ראשונים של פסח, בשלו ואח"כ צלאו אסור במקום שנהגו איסור משום מראית העין. מ"א ס"ק א'.

ק. אבל עגל במקום שנהגו היתר אפי' צלוי שלם מותר. ר"ח.

ר. שנחתך אבר אחד מגופו קודם צליה.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

זה מותר במקום שנהגו לאכול צלי.

הגה: ולא יאכל ולא ישתה הרבה יותר מדאי כדי שלא יאכל האפיקומן על אכילה גסה ^ש, או אם ישתה הרבה ישתכר וישן מיד ^ת.

עין משפט ט.י. או"ח סימן תפ"ט פ"א

א. אסור לומר על שום בהמה בין חיה בין שחוטה בשר זה לפסח ^א, שנראה שהקדישו מחיים לקרבן פסח ונמצא אוכל קדשים בחוץ, אלא יאמר בשר זה ליו"ט ^ב. ומותר לומר חטים אלו לפסח.

הגה: גדי שלם על ראשו ועל כרעיו ועל קרבו, אפי' שלא פירש שהוא לפסח אסור לעשותו ^ג.

ש. והגם שהפסח נאכל על השבע, מ"מ בעינן מתאוה לאכול קצת, כ"כ הב"ח. וְג' אכילות הן, א' מתאוה לאכול מעט מצוה מן המוכחר. ב' שאינו מתאוה אבל אינו קץ במזונו יוצא ידי חובה אבל לא מן המוכחר ובאיסורין חייב בכה"ג. ג' בקץ במזונו לא יצא ידי חובה ובאיסורין בכה"ג פטור. כה"ח אות י"ז.

ת. והיינו שלא יוכל לגמור ההלל או ישן, ותניא בתוספתא שחייב אדם לעסוק בהלכות פסח כל הלילה. כה"ח אות י"ט.

א. וְאם אמר כן אסור לאכלו ואפי' בהנאה אסור וצריך לקברו, ב"ח, וכ"כ הפר"ח. והמ"א בס"ק ב'. כתב לחלק דבגדי וטלה יש להחמיר אפי' בדיעבד אבל בשאר בשר אין להחמיר. והט"ז בס"ק א' כתב דבדיעבד מותר באכילה אפי' בגדי וטלה חיים אחר חצות בע"פ, מ"מ יש לשאול אותו ואם אמר שאין כוונתו רק ליו"ט של פסח מותר. כה"ח אות א'.

וגם למחמירים היינו בגדי וטלה שלו או שיש לו בזה שותפות אבל אם זה לא שלו אינו אסור לכו"ע. שם באות ב'.

וְהמהרי"ל אוסר אפי' בעוף כל שטעון שחיטה שלא לומר עליו זה לפסח חוץ מדגים שאין טעונים שחיטה. ט"ז ס"ק ב'.

וְגם לא יאמר אדם לשלוחו קח מצות אלו וקנה לי בשר לפסח אלא ליו"ט. שם בכה"ח אות ג'.

ב. היינו בשעת הקניה או השחיטה או המליחה או כשצולה הזרוע. שם אות ח'.

ג. אפי' לא יאכל אותו ג"כ יש איסור בעשייתו. ט"ז ס"ק א'.

והיינו האיסור לצלותו בע"פ אחר חצות או בליל פסח ואפי' בדיעבד אסור לאכלו בליל

דף נג:

עין משפט א.

או"ח סימן תפ"ט סעיף א

עין לעיל דף נג. עין משפט אות ט.ו.

עין משפט ב.

או"ח סימן תרי סעיף א

א. מקום שנהגו להדליק נר בליל יוה"כ מדליקים^ד, ומקום שנהגו לא להדליק אין מדליקין.

הגה: ואם יש לו נר להדליק^ה ידליק אותו בחדר שינה שיזכור שהיום אסור בתשמיש.

א. ב. אם חל ליל כיפור בשבת חייבין הכל להדליק.

הגה: ומברכין להדליק נר של שבת ויוה"כ^ו.

פסח אע"פ שלא פירש בשר זה לפסח, ודוקא אם חתכו קודם צליה מותר. כה"ח אות י'.
אבל לומר חטים אלו לפסח מותר דלא דמי לקדשים.

נער שהיה לו טלה ואמר זה לקרבן פסח שלי צריך לישאל על נדרו, ואם הטלה היה של אביו יש להקל.

לא יאמר אדם כמה טורח פסח דבירושלמי אמרו רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם פי' מה טורח זה, מ"מ לא נזהרין בזה ואולי מפרשים הירושלמי על טורח קרבן פסח. כה"ח אות ט"ו.

ד. משנה בפסחים נ"ג ע"ב. ובירושלמי אמרו שמקום שנהגו להדליק משובח ממקום שלא נהגו. ב"י. ונפ"מ לעיר חדשה שראוי לנהוג להדליק. פר"ח, מ"ב אות ב'. והמנהג כיום ברוב המקומות להדליק נר בברכה. וגם התימנים נוהגים כן, כמבואר כחזון עובדיה על הלכות יוה"כ.

ה. אפי' במקום שנהגו שלא להדליק. מ"ב אות ד'.

ו. ולענין ברכת שהחיינו נראה שכאן לכו"ע יכולה לברך כיון שבלא"ה מברכים זמן בלא כוס, ואם ברכה על הנר לא תברך גם בביהכנ"ס ברכת הזמן. כה"ח אות ז'.

ז. ונוהגים לפרוס מפה יפה על השולחן כמו בשבת. כ"כ הבן איש חי בפ' וילך אות י"ז. וכיון שהדליקו חל עליהם קדושת יוה"כ ונאסרת במלאכה כמ"ש בסי' רס"ג סעיף י"ד לגבי שבת, וע"כ יברכו אחר ההדלקה, וכ"כ בכה"ח שם אות מ"ג. והרמ"א שם בסעיף ה'. והבן איש חי פ' וילך אות ט'.

עין משפט ג.

או"ח סימן תרי סעיף ג

ג. ד. בכל מקום מדליקין בבתי כנסיות^ז ובבתי מדרשות ובמבואות האפלים וכן ליד החולים.

עין משפט ד.

או"ח סימן תרי סעיף א

עיין לעיל עין משפט אות ב.

ואם חל בשבת שמברכים להדליק נר של שבת ויוה"כ, היינו לנוהגים להדליק בליל יוה"כ גם בחל ביום חול אז מזכירה בברכה יוה"כ, אבל לנוהגים שלא להדליק אין מזכירה יוה"כ בברכה רק להדליק נר של שבת. כ"כ הלבוש.

ז. וא"צ לברך עליהם כיון שאין כאן הטעם משום שלום בית. מ"ב אות ח'.